

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

№ 3 | **Warszawa, dnia 15 marca 1926 roku** | **Rok VII**

32.

K.III.a. 1772.

INSTRUKCJA

W SPRAWIE PROWADZENIA PRZEZ URZĘDY KONSULARNE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ REJESTRU OBYWATELI POLSKICH.

Uwagi ogólne. Przewidziane w art. 16 Ustawy z dn. 11 listopada 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 103 z r. 1924, poz. 944) „o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów" rejestry obywateli polskich są aktem pomocniczym natury administracyjnej, i obowiązek prowadzenia ich przez urzędy konsularne usprawiedliwiony jest względami natury praktycznej, leżącemi zarówno w interesie urzędów konsularnych, jak i obywateli, zamieszkałych w ich okręgu urzędowania.

Praktyczne znaczenie rejestrów immatrykulacyjnych dla urzędów konsularnych jest niewątpliwe, jeżeli wziąć pod uwagę, że rejestry te mogą posłużyć za podstawę do całego szeregu akt, sporządzanych przez urzędy konsularne, a mianowicie: paszportów, akt stanu cywilnego, akt notarjalnych, akt związanych z postępowaniem spadkowem lub odszkodowaniowem, etc. Poza tem rejestr może być wyzyskany w celu udzielania informacyj w razie poszukiwania przez rodzinę, jak również pozwoli sądzić o ilości obywateli polskich, osiedlonych w danym okręgu konsularnym i utrzymujących kontakt z odnośnym konsulatem.

Z drugiej zaś strony rejestry ułatwiają i przyśpieszają, a w pewnych wypadkach wogóle umożliwiają skuteczne roztoczenie opieki konsularnej, ponieważ dają możność nietylko na prośbę osoby zainteresowanej, lecz również z urzędu, wystąpić niezwłocznie z interwencją, bez potrzeby uprzedniego stwierdzenia obywatelstwa i identyczności danej osoby.

Ze względu na niewątpliwą użyteczność rejestrów immatrykulacyjnych, jako środka pomocniczego przy urzędowaniu, co zresztą znajduje potwierdzenie w praktyce państw, posiadających najbardziej rozgałęzioną sieć konsularną, a które utrzymały te rejestry, Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca prowadzenie rejestrów obywateli polskich wszystkim etatowym i etatyzowanym urzędom konsularnym Rzeczypospolitej Polskiej, które winny dbać o to, ażeby rejestr objął możliwie większą liczbę osób, uprawnionych do immatrykulacji.

W tym celu należy wszelkiemi dostępnemi środkami, czy to w drodze ogłoszeń w prasie miejscowej lub lokalach konsularnych, czy to przy sposobności zetknięcia się z mieszkającymi w danym okręgu obywatelami polskimi, podawać do wiadomości i wyjaśniać użyteczność dobrowolnego wpisania się do matrykuły dla obywateli polskich i ich rodzin. Stosując się do powyższych wskazówek, urzędy konsularne powinny jednak zawsze mieć na uwadze, że wpis do rejestru poza pewnemi ulgami, przewidzianemi w O. T. O. K. (Rozporządzenie z dn. 19.V.1925 — Dz. Ust. Rz. P. № 56, poz. 402), nie stwarza dla osób immatrykulowanych żadnych specjalnych praw i przywilejów, i że wpis ten jest całkowicie dobrowolny i pozbawiony wszelkiej sankcji nakazu, wobec czego urzędy konsularne nie mają ani prawa, ani obowiązku zmuszać w jakikolwiek sposób do wpisania się do matrykuły, z drugiej zaś strony, na co należy zwrócić szczególną uwagę, zaniedbanie przez daną osobę wpisania się do matrykuły nie może w żadnym wypadku posłużyć samo przez się za podstawę do odmówienia tej osobie opieki konsularnej, należnej każdemu obywatelowi polskiemu.

Z uwagi, że rejestry immatrykulacyjne mają wybitnie charakter aktu pomocniczego, prowadzenie rejestrów wówczas tylko będzie miało rację bytu i osiągnie cel zamierzony, o ile będą one prowadzone systematycznie i racjonalnie, w przeciwnym bowiem razie zamiast przyczynić się do uproszczenia urzędowania, staną się dodatkową i nieużyteczną czynnością.

W urzędach konsularnych, które dotychczas nie prowadziły rejestrów, należy przystąpić do tej czynności stopniowo, szczególnie, jeżeli liczba obywateli polskich w ich okręgu konsularnym jest znaczna.

W związku z powyższemi uwagami przy prowadzeniu rejestrów należy kierować się następującemi zasadami.

Urzędy uprawnione i obowiązane do prowadzenia rejestrów immatrykulacyjnych.

Do prowadzenia rejestrów obywateli polskich są uprawnione i obowiązane wszystkie etatowe i etatyzowane konsulaty generalne, konsulaty, wicekonsulaty i wydziały konsularne przy przedstawicielstwach dyplomatycznych Rzeczypospolitej Polskiej zagranicą.

Ajencje konsularne i konsulaty honorowe nieetatyzowane nie są upoważnione do samodzielnego prowadzenia rejestrów immatrykulacyjnych i pośredniczą tylko przy sporządzaniu rejestrów przez urzędy konsularne etatowe, pod których zwierzchnictwem się znajdują.

Forma i treść rejestrów.

Rejestry mogą być prowadzone albo w formie księgi, albo w formie kartoteki, umożliwiającej ścisłą kontrolę wpisów.

Rejestr ten winien zawierać następujące rubryki: 1) numer porządkowy, 2) data wpisu do rejestru, 3) imię i nazwisko, 4) zawód, 5) wyznanie, 6) miejsce i data urodzenia, 7) stan cywilny, 8) faktyczne miejsce zamieszkania w kraju i ewentualnie adres krewnych, 9) miejsce zamieszkania w danym okręgu konsularnym, 10) dokumenty, na których podstawie został sporządzony wpis do rejestru, 11) nazwisko, imiona, rok i miejsce urodzenia żony i dzieci, 12) uwagi.

Przy znacznej ilości wpisów należy prowadzić przy rejestrze skorowidz imienny.

Warunki, którym winna odpowiadać osoba, pragnąca być wpisaną do rejestru.

Do rejestru mogą być wpisane wyłącznie tylko te osoby, których obywatelstwo polskie zostało należycie stwierdzone i które faktycznie zamieszkują w okręgu urzędowania danego urzędu konsularnego.

Wpis do rejestru małoletnich.

Małoletni do lat 18-tu nie są upoważnieni do samodzielnego wpisania do rejestru i mogą być wpisani wspólnie z rodzicami.

Dokumenty niezbędne do wpisania do rejestru.

Ażeby być wpisanym do rejestru należy przedstawić przynajmniej jeden z następujących dokumentów:

1. paszport zagraniczny (wzór № 1) albo dowód osobisty dla obywateli polskich (wzór № 1), wydany przez właściwy urząd krajowy;

2. paszport konsularny normalny, wydany przez jeden z urzędów konsularnych Rzeczypospolitej Polskiej;

3. akt nadania obywatelstwa polskiego, wydany przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, lub województwo (art. 14 Rozporządzenia z 7.VI.1920 — Dz. Ust. Rz. P. № 52/1920, poz. 320);

4. akt uznania obywatelstwa polskiego, wydany przez jedną z władz, wymienionych w art. 7 Rozporządzenia z 7.VI.1920 lub art. 1. Rozporządzenia z 15.II.1921 — Dz. Ust. Rz. P. № 16/1921, poz. 95 — według wzoru, zamieszczonego w pozycji 19 Instrukcji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 8.VII.1920 № A.P. 2778/20;

5. poświadczenie obywatelstwa polskiego w myśl art. 11 Rozporządzenia z 7.VI.1920 r.;

6. poświadczenie opcyjne, wystawione przez właściwą władzę w myśl obowiązujących przepisów:

a) Rozporz. M. S. Wewn. i M. b. Dz. Pr. z dn. 13.VII.1920 (Dz. Ust. Rz. P. № 57/1920, poz. 358), *b)* Rozporz. M. S. Wewn. z dn. 11.VI.1921 (Dz. Ust. Rz. P. № 59/1921, poz. 375), *c)* Rozporz. Rady Min. z dn. 12.XII.1922 (Dz. Ust. Rz. P. № 10/1923, poz. 58), *d)* Instrukcja M. S. Wewn. z dn. 7.VI.1923, № A.E. 5138/23, *e)* Rozporz. M. S. Wewn. z dn. 6.II.1925 (Dz. Ust. Rz. P., № 17/1925, poz. 118).

Jeżeli osoba, pragnąca być wpisaną do rejestru, nie może przedstawić żadnego z wyżej wymienionych dokumentów, albo autentyczność ich budzi wątpliwość, wpis do rejestru może nastąpić dopiero po uprzedniem porozumieniu w drodze bezpośredniej korespondencji z właściwemi władzami w kraju.

Wypełnienie rubryk rejestru.

Rubryki 3, 6, 7, 8 i 10 winny być wypełnione tylko na podstawie autentycznych dokumentów, przyczem dla ważności wpisu wypełnienie rubryk 1, 2, 3, 6 i 10 jest obowiązkowe. Pozostałe rubryki w miarę możności również winny być poparte autentycznemi dowodami.

Dobrowolność i bezpłatność wpisu. Wpis do rejestru jest bezpłatny i może być uskuteczniony tylko na osobisty wniosek pisemny lub ustny, osoby do tego uprawnionej.

Poświadczenie wpisu do rejestru. Na życzenie osoby, wpisanej do rejestru, można jej wydać poświadczenie wpisu do rejestru w formie. przepisanej za opłatą, przewidzianą w poz. 42 O. T. O. K. (Rozporządzenie z d. 19.V.1925 r. Dz. Ust. Rz. P. № 56, poz. 402).

Poświadczenie to nie może służyć jako dokument legitymacyjny lub jako dokument podróży i w żadnym wypadku nie zastępuje paszportu, co winno być wyraźnie zaznaczone w tekście poświadczenia.

Termin ważności poświadczenia nie powinien przekraczać jednego roku. O wydaniu poświadczenia winna być uczyniona adnotacja w rubryce 12-ej rejestru.

Forma i treść poświadczeń. Poświadczenie to winno być sporządzone stosownie do załączonego wzoru w języku polskim i francuskim lub języku kraju urzędowania danego urzędu konsularnego.

Skreślenie z rejestru. Skreślenie z rejestru może nastąpić bądź na własny wniosek osoby, wciągniętej do rejestru, bądź z urzędu. W tym ostatnim wypa dku skreślenie z rejestru następuje w razie utraty obywatelstwa polskiego, opuszczenia na stałe danego okręgu konsularnego, wreszcie śmierci osoby, wciągniętej do rejestru.

Powiadomienie urzędów konsularnych o wpisaniu do rejestru. Jeżeli do rejestru zostaje wpisana osoba, która już poprzednio była wciągnięta do rejestru w innym urzędzie konsularnym, należy o dokonanym wpisie niezwłocznie powiadomić ten urząd celem anulowania poprzedniego wpisu.

Wpis do rejestru nieletnich dzieci zmarłego obywatela polskiego. Jeżeli obywatel polski, niewpisany do rejestru, umiera, pozostawiając nieletnie dzieci, mogą być one w drodze wyjątku wniesione do rejestru z urzędu, przyczem w rubryce 12 rejestru należy uczynić odpowiednią adnotację co do okoliczności, które spowodowały wpisdo rejestru.

Urzędnicy upoważnieni do prowadzenia rejestrów i wydawania poświadczeń wpisu. Do prowadzenia rejestrów obywateli polskich i wydawania poświadczeń wpisu do tych rejestrów są uprawnieni ci sami urzędnicy, co do podpisywania paszportów, stosownie do § 58 Instrukcji paszportowej z dn. 15 czerwca 1925 r.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi o nadesłanie krótkiego sprawozdania co do wykonania niniejszej Instrukcji wraz ze wzorami odnośnych rejestrów i poświadczeń.

Za Ministra
( ) *K. D. Morawski*
Podsekretarz Stanu.

Warszawa, dn. 8/III. 1926.

Załącznik

Załącznik

№ porządkowy

P. pobrano

№ (wpisu do rejestru)

№

KONSULAT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ	CONSULAT DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE
w	à

№ wpisu do Rejestru d'immatriculation

POŚWIADCZENIE	CERTIFICAT
wpisu do Rejestru obywateli polskich	d'inscription dans le Registre matricule des ressortissants polonais
Niniejszem zaświadcza się, że	Il est certifié par la présente que
P.	M.
z zawodu	de profession
urodzony w	né à
w dniu	le
zamieszkały	domicilié à
legitymujący się	muni de
został w dniu wpisany w Konsulacie Rzeczypospolitej Polskiej w do Rejestru obywateli polskich	a été inscrit le au Consulat de la République de Pologne à dans le Registre matricule des ressortissants polonais.
Razem z nim zostały wpisane jego	Ont été inscrits ensemble avec lui sa
żona	femme
i dzieci	et ses enfants
Niniejsze poświadczenie jest ważne na przeciąg jednego roku od daty wydania.	Le présent certificat est valable pour un an à partir du jour de délivrance.

wydano dn. 192

délivré le 192

(podpis)
signature

(pieczęć)
sceau

Ważna uwaga.	**Avis important.**
Niniejsze poświadczenie nie może służyć jako dokument legitymacyjny i nie zastępuje dowodu osobistego lub paszportu.	Le présent certificat ne peut servir de pièce d'identité ni tenir place du passeport.

33.

O.III.P. 5553.

OKÓLNIK

W SPRAWIE PRZESYŁANIA POCZTY WARTOŚCIOWEJ DO MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH PRZEZ URZĘDY ZAGRANICZNE M. S. Z.

Podległe M. S. Z, urzędy zagraniczne nadsyłają do Ministerstwa Spraw Zagranicznych pocztą kurjerską listy wartościowe, adresowane do władz i urzędów krajowych, a nienadające się do dalszej ekspedycji, ponieważ nie odpowiadają warunkom oraz formie, przepisanej przez Gen. Dyrekcję Poczt i Telegrafów, wobec czego Urząd Płatniczy zmuszony jest listy takie jeszcze raz kopertować i ewentualnie określać fikcyjnie wartość listu, która niezawsze podana jest na kopercie.

Wobec tego M. S. Z., przypominając poprzednie okólniki w powyższej sprawie (Dz. Urz. M. S. Z. № 2/1920, poz. 44; № 2/1922, poz. 16; № 4/1922, poz. 32, oraz Okólnik № 73 z 1921), prosi o jaknajściślejsze przestrzeganie następujących przepisów.

1) Listy wartościowe, przeznaczone do dalszej ekspedycji zwykłą pocztą krajową, winny być nadsyłane do urzędu płatniczego M. S. Z. jedynie tylko zaklejone (bez przykładania pieczęci lakowych), w jednym opieczętowanym pakiecie, w którym winien być również wykaz tych listów, stanowiących zawartość pakietu. Do listów tych należy używać kopert płóciennych lub z trwałego szorstkiego papieru.

Na każdym liście, na stronie adresowej, powinna być podana wartość cyframi i słowami w walucie polskiej.

Podkreślanie na kopertach miejscowości lub sum jest niedozwolone.

Opieczętowanie każdego listu i dopełnienie wszelkich formalności, związanych z wysłaniem listu wartościowego zwykłą pocztą krajową, uskutecznione zostanie przez urząd płatniczy M. S. Z.

2) Listy wartościowe, przeznaczone do wydania osobom trzecim na miejscu, w centrali M. S. Z. (nie wyłączając urzędników M. S. Z.), nadsyłane być winny w kopertach opieczętowanych, obowiązkowo jednak przy listach przesyłkowych, w których winny być podane: zawartość listu wartościowego, charakter przesyłki oraz wiadomość, czy pobrana została opłata konsularna, czy też przesyłka wolna jest od tej opłaty.

3) Przesyłki (pakiety) wartościowe powinny być nadsyłane przy osobnym wykazie z kuponami na potwierdzenie odbioru przez urząd płatniczy M. S. Z. według wzoru, załączonego do Okólnika № 272 (Dz. Urz. M. S. Z. № 2/1920, poz. 44).

4) Sprawozdania kasowe wraz z dowodami należy przesyłać w osobnem opakowaniu z oznaczeniem zawartości nie do urzędu płatniczego, lecz do Inspektoratu Generalnego M. S. Z.

Za Ministra

(–) *Bertoni*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dn. 23.III 1926 r.

34.

O.I.Org.10214

ZARZĄDZENIE

W SPRAWIE PRZEMIANOWANIA „REFERATU MAŁEJ ENTENTY“ NA „REFERAT EUROPY ŚRODKOWEJ I BAŁKANÓW“

Zmieniając częściowo postanowienia Zarządzenia o wewnętrznem podziale funkcyj i kompetencyj centrali M. S. Z. z dnia 25 lipca 1924 r. (Dz. Urz. M. S. Z. № 6/24, poz. 83), zarządzam niniejszem co następuje:

1. Referat Małej Ententy, wchodzący w skład Wydziału Wschodniego (P. III), przemianowuje się na Referat Europy Środkowej i Bałkanów.

2. Sygnatura powyższego Referatu pozostaje nadal bez zmiany, t. j. P.III.e.

3. Zarządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Za Ministra
(—) *Bertoni*
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dn. 26/III.1926 r.

35.

Nr. K.III.c. 967.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE PRZERACHOWANIA WKŁADEK OSZCZĘDNOŚCIOWYCH ZŁOŻONYCH W POCZTOWEJ KASIE OSZCZĘDNOŚCI.

W związku z wejściem w życie Rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 4 lutego 1926 r. o przerachowaniu wkładek oszczędnościowych, złożonych w Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. Ust. Rz. P. № 16, poz. 94), Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca podległym urzędom zagranicznym podać do wiadomości publicznej następujące informacje, dotyczące przerachowania wkładek oszczędnościowych.

Ustawę z dn. 18 lipca 1925 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 83, poz. 563) wykonywa P. K. O. z urzędu jednak jest pożądane, by posiadacze wkładek nadsyłali do Pocztowej Kasy Oszczędności w Warszawie zgłoszenia, podając gdzie, kiedy, jaką sumę i w jakiej walucie wpłacili. (Dz. Ust. Rz. P. № 16, poz. 94, § 13). Zgłaszać należy tylko kwoty, przekazane do zapisania na rachunek oszczędnościowy, na który P. K. O. wydała książeczki wkładkowe, bez względu na to, czy książeczka znajduje się w rękach właściciela oszczędności, czy też złożona jest w depozycie w P. K. O.

Kwoty, przekazane do wypłaty lub na rachunek czekowy, oraz kwoty, złożone po dniu 31 grudnia 1923 r. lub podjęte przed ogłoszeniem wspomnianej Ustawy, nie podlegają przerachowaniu.

Do zgłoszenia o przerachowanie należy dołączyć książeczkę wkładkową.

Właściciele wkładek, przerachowanych na podstawie powyższej Ustawy, otrzymają zgodnie z art. 6 Ustawy obligacje pożyczki w nominalnej wartości, końcówki zaś poniżej zł. 20.—, będą zapisane w gotówce na rachunek właściciela. Wszelkie zatem protesty lub żądania wypłaty w gotówce całej kwoty, jako sprzeczne z Ustawą, są bezcelowe, i P. K. O. nie może ich uwzględnić. Wynik przerachowania będzie podany w książeczce, a na obligacje dołączony kwit.

Ponieważ Rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu (Dz. Ust. Rz. P. № 16/26, poz. 94) do Ustawy z dn. 18 lipca 1925 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 83, poz. 563) nakłada na P. K. O. obowiązek bezpłatnej administracji obligacjami, pozostawionemi u niej w depozycie, przeto należy zalecać właścicielom wkładek, by nie domagali się nadsyłania należnych obligacyj, których na rynku zagranicznym nie będą mogli spieniężyć, lecz, by zadowolili się zapisem w książeczce i kwitem.

Gotówka za podlegające realizacji kupony obligacyj, znajdujących się w depozycie P. K. O., będzie dopisana na rachunkach właścicieli i oprocentowana, a wartość obligacyj wylosowanych będzie na życzenie wypłacona lub zapisana na rachunek.

Za Ministra
(—) *W. Babiński*
Dyrektor Departamentu.

36.

K.I.1615.

OKÓLNIK

W SPRAWIE KORESPONDENCJI P.K.U. Z URZĘDAMI DYPLOMATYCZNEMI I KONSULARNEMI RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Ministerstwo Spraw Wojskowych na wniosek Ministerstwa Spraw Zagranicznych wydało w „Tymczasowej Instrukcji Służbowej dla państwowych komend Uzupełnień“ Rozporządzenie treści następującej:

„par. 32. **Korespondencja z urzędami dyplomatycznemi i konsulatami Rzeczypospolitej Polskiej.**

P. K. U. prowadzi korespondencję z polskiemi urzędami zagranicznemi bezpośrednio w myśl § 29 Rozporządzenia wykonawczego do Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej.

Wyjątek od tej zasady stanowi korespondencja, przeznaczona dla polskich urzędów dyplomatycznych i konsularnych w Rosji i na Ukrainie. Tę korespondencję, odpowiednio zaadresowaną i zakopertowaną, należy kierować wprost do Głównego Biura Ekspedycyjnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, które uskuteczni dalszą przesyłkę.

Na kopertach pism (zwykłej korespondencji), kierowanych bezpośrednio do urzędów Rz. P. zagranicą, należy umieszczać adres w języku francuskim z podaniem ulicy i № domu, w którym mieści się urząd polski. Nadmienia się, że do tej korespondencji nie należy bezwarunkowo używać starych kopert z przekreślonemi napisami.

Skrót telegraficzny, zarejestrowany we wszystkich urzędach pocztowych miejscowości, w których znajdują się urzędy Rz. P., brzmi:

Polmission à .... (Poselstwo w ....)
Polconsul à .... (Konsulat w ....)

Szczególną uwagę należy zwrócić na właściwe frankowanie korespondencji, wysyłanej zagranicę. Nienależyte bowiem frankowanie naraża urzędy Rz. P. zagranicą częstokroć na poważne straty, wywołane koniecznością dopłaty, którą uskutecznia się w walucie obcej. Należy zatem pilnie przestrzegać wszelkich zmian w taryfie pocztowej.

Poza tem zawartość przesyłanych zagranicę kopert musi być ograniczona do pism niezbędnych, pośrednia zaś korespondencja, prowadzona w celu załatwienia sprawy z innemi urzędami, a nie obchodząca konsulatu, powinna być wyłączona.

Wykaz adresów polskich urzędów konsularnych umieszczony jest w załączniku № 2."

Komunikując o powyższem, Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi o ścisłe przestrzeganie zasady bezpośredniego korespondowania z P.K.U. z pominięciem pośrednictwa centrali Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Za Ministra
(—) *W. Babiński*
Dyrektor Departamentu

Warszawa, dn. 24/III.1926 r.

37.

K.III.c.898

KOMUNIKAT

W SPRAWIE KONWERSJI POŻYCZEK PAŃSTWOWYCH.

W związku z Okólnikiem № K.III.c.7478 z dn. 12 listopada 1925 r. (Dz. Urz. M. S. Z. № 10, poz. 128) — Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi o ponowne podanie do wiadomości publicznej, iż z dniem 15 kwietnia 1926 r., upływa termin składania zgłoszeń o wyższe przerachowanie obligacyj niepremjowych pożyczek państwowych z lat 1918 — 1920.

Wobec powyższego pierwotni nabywcy

1) asygnat, wypuszczonych na podstawie Dekretu Rady Regencyjnej z dnia 30 października 1918 r. (Dz. Pr. P.P. № 14, poz. 32),
2) obligacyj 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920 (Dz. Ust. Rz. P. № 25, poz. 152),
3) obligacyj 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej (Dz. Ust. Rz. P. № 21 z r. 1920, poz. 115) oraz świadectw tymczasowych na obligacje rzeczonych pożyczek,

którzy pragną uzyskać wyższe przerachowanie tych obligacyj względnie świadectw tymczasowych na obligacje 5% państwowej pożyczki konwersyjnej na zasadach, wyszczególnionych w Ustawie z dn. 20 lipca

1925 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 90, poz. 629), winni nadsyłać do dnia 15 kwietnia 1926 r. do Urzędu Pożyczek Państwowych za pośrednictwem urzędów konsularnych Rz. P. zagranicą podania oraz odnośne dowody, przewidziane w §§ 2, 3 i 4 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 6 października 1925 r., jako to:

1) obligacje, względnie świadectwa tymczasowe imienne lub na okaziciela;

2) dowody nabycia powyższych tytułów w instytucjach, które dokonywały ich sprzedaży lub przyjmowały zapisy na nie w imieniu i na rachunek Skarbu Państwa, z ustaleniem dokładnego terminu ich nabycia i zapłaty za nie lub, w razie zapisu na raty, dnia wpłacenia ostatniej raty; przedłożenie imiennego świadectwa tymczasowego będzie uważane jako dostateczny dowód, o ile w tym świadectwie wskazane są okoliczności, wyłuszczone w niniejszym punkcie;

3) deklarację właściciela obligacyj, że do konwersji są przedłożone te same obligacje, które zostały przez niego nabyte, i że pod zastaw tych obligacyj nie były uzyskiwane żadne pożyczki; w razie lombardowania obligacyj należy przedstawić od instytucji, która udzielała wzmiankowanej pożyczki, zaświadczenie z wyłuszczeniem w niem: wysokości pożyczki, daty jej uzyskania oraz całkowitej spłaty;

4) dla zastosowania postanowień art. 4 wzmiankowanej na wstępie Ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. urzędowe dowody wpłaty złotem lub walutami pełnowartościowemi ze wskazaniem sumy i dnia wpłaty, przytem za waluty pełnowartościowe w rozumieniu tejże Ustawy uznaje się: dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, dolary kanadyjskie, funty sterlingi, franki szwajcarskie, floreny holenderskie, korony duńskie i szwedzkie oraz milrejsy brazylijskie.

Wpłaty na obligacje 5% pożyczki długo lub krótkoterminowej asygnatami z r. 1918 należy stwierdzić urzędowemi dowodami, ze wskazaniem daty nabycia asygnat.

Osoby, które dokonały konwersji obligacyj pożyczek państwowych na zasadzie Rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 27, poz. 274) oraz z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 114, poz. 1021), uprawnione są do dodatkowej konwersji na zasadach Ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 90, poz. 629), o ile odpowiadają wyżej podanym wymaganiom.

W tych wypadkach do podania, oprócz wyszczególnionych dowodów, należy dołączyć zaświadczenie instytucji, która dokonała konwersji w imieniu petenta, oraz wymienić №№ i imienną wartość posiadanych obligacyj 5% państwowej pożyczki konwersyjnej, uzyskanych przy powyższej konwersji.

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dn. 27/III. 1926 r.

38.

O.I. 1423.

RUCH SŁUŻBOWY

W MIESIĄCU LUTYM 1926 R. W CENTRALI I URZĘDACH PODLEGŁYCH MINISTERSTWU SPRAW ZAGNRANICZYCH.

MIANOWANI:

Dr. Bertoni Karol — Dyrektor Departamentu Ogólnego w M. S. Z. w IV st. sł. — Dyrektorem Departamentu w III st. sł., dekretem z dn. 22 lutego 1926 r.

Dr. Kozicki Stanisław — Poseł na Sejm Rzeczypospolitej — Posłem Nadzwyczajnym i Ministrem Pełnomocnym w III st. sł. w Rzymie przy Kwirynale, dekretem z dn. 3 lutego 1926 r.

Dr. Bader Karol — Naczelnik Wydziału w M. S. Z. w V st. sł. — Posłem Nadzwyczajnym i Ministrem Pełnomocnym w IV st. sł. w Turcji, dekretem z dn. 22 lutego 1926 r.

Dr. Papée Kazimierz — Radca Ministerjalny w VI st. sł. — Radcą Ministerjalnym w V st. st., z dn. 1 marca 1926 r.

Dr. Fryling Jan — Referendarz w VII st. sł. — Radcą Ministerjalnym w VI st. sł., z dn. 1 marca 1926 r.

Dr. Komarnicki Tytus — Referendarz w VII st. sł. — Radcą Ministerjalnym w VI st. sł., z dn. 1 marca 1926 r.

Dr. Schimitzek Stanisław — Referendarz z VII st. sł. — Radcą Ministerjalnym w VI st. sł., z dn. 1 marca 1926 r.

Łapicki Michał — Urzędnik na próbnej służbie w VII st. sł. w M. S. Z. — Referendarzem w VII st. sł., z dn. 1 stycznia 1926 r.

Rogalski Maurycy — Kierownik Agencji Konsularnej Honorowej w Warnie — Konsulem Honorowym Rz. P. w Warnie.

Szyszłło Witold — Wicekonsulem Honorowym i Kierownikiem Konsulatu Honorowego Rz. P. w Limie.

PZENIESIENI I ODWOŁANI:

Patek Stanisław — Poseł Nadzwyczajny i Minister Pełnomocny Rz. P. w Tokjo — do centrali M. S. Z., dekretem z dn. 15 lutego 1926 r. (z jednoczesnem przeniesieniem w stan rozporządzalności).

Zaleski August — Poseł Nadzwyczajny i Minister Pełnomocny Rz. P. w III st. sł. w Rzymie przy Kwirynale do centrali M. S. Z., dekretem z dn. 3 lutego 1926 r. (z jednoczesnem przeniesieniem w stan rozporządzalności).

Knoll Roman Poseł Nadzwyczajny i Minister Pełnomocny w IV st. sł. w Turcji — do centrali M. S. Z., dekretem z dn. 15 lutego 1926 r.

Barthel de Weydenthal Jerzy - Konsul Generalny Rz. P. w Chicago — do centrali M. S. Z., z dn. 28 lutego 1926 r.

Dr. Łoś Stanisław — Naczelnik Wydziału w V st. sł. w M. S. Z. do Poselstwa Rz. P. w Londynie w charakterze Radcy Poselstwa I kl., z dniem 1 kwietnia 1926 r.

Jeleński Konstanty — Sekretarz Poselstwa I kl. w VI st. sł. w Madrycie do centrali M. S. Z., z dn. 30 kwietnia 1926 r.

Manduk Stanisław — Konsul I kl. w VI st. sł., w Buffalo — do centrali M. S. Z., z d. 31 stycznia 1926 r.

Drohojowski Jan — Sekretarz Poselstwa II kl. w VII st. sł. w Rzymie do centrali M. S. Z., z dn. 31 maja 1926 r.

Burzyński Ksawery — urzędnik VIII st. sł. w M. S. Z. do Poselstwa Rz. P. w Berlinie na stanowisko Naczelnika Kancelarji, z dn. 16 marca 1926 r.

PRZYJĘCI DO SŁUŻBY W M.S.Z.

Domański Stefan — na służbę prowizoryczną w charakterze Sekretarza Konsularnego II kl. w IX st. sł., z przydziałem do Wydziału Konsularnego Poselstwa Rz. P. w Kopenhadze, z dn. 1 stycznia 1926 r.

Drukarnia Ministerstwa Spraw Zagranicznych